

V. M. MOLOTOV

LENIN JA PUOLUE
HELMIKUUN VALLANKUMOUKSEN AIKANA

Kun Lenin huhtikuussa 1917 saapui Venäjälle, puolueemme tunki jälleen jalkojensa alla vahvan maaperän. Laskeuduttuaan Suomen aseman portailta, kirjaimellisesti sanoen muutaman hetken kuluttua saapumisensa jälkeen, Lenin piti jo innostuttavia puheita Venäjän vallankumouksen tehtävistä, proletariaatin tehtävistä. Panssariauto, jonka oli ajanut asematorille sotilasosasto, oli puhujakorokkeena, jolta toveri Lenin puhui sosialistisen maailmanvallankumouksen näköaloista tavattoman suurelle työläisten joukolle, joka oli saapunut vastaanottamaan johtajaansa. Matkalla asemalta silloin Pietarissa — nykyisessä Leningradissa — tunnetulle „Kšesinskajan palatsille” hänen oli monia kertoja noustava yön pimeydessä valonheittäjien kirkkaasti valaiseman panssariauton kannelle ja pidettävä lyhyitä puheita vastaan saapuville työläisjoukoille. Ja aina Vladimir Iljitš toisti perustunnuksensa: „Eläköön sosialistinen vallankumous!”

Näissä ensimmäisissä tulisissa puheissa oli heitetty rohkea haaste vihollisille ja heti annettu selvä suuntaus puolueemme kaikelle työlle. Siihen hetkeen asti puolue vain heikosti ja epävarmasti etsi haparoiden tietään.

Jo ennen toveri Leninin tuloa puolue oli ottanut horjumattoman asenteen sotaan vastaan, Lvovin—Miljukovin—Kerenskin väliaikaista, porvarillista hallitusta vastaan, pikkuporvarillisten luokkasovintopuolueiden politiikkaa vastaan. Mutta sanottakoon suoraan: puolueella ei ollut riittävää selvyyttä eikä päättävyyttä, jota vaati vallankumouksellinen tilanne. Sitä ei ollut siksi, ettei ollut selvää suuntausta sosialistiseen vallankumoukseen. Puolueen yleensä oikealla agitaatiolla ja koko vallankumouksellisella käytännöllisellä työllä ei ollut lujaa perustaa, koska puolueen ajatus ei vielä ollut kehittynyt rohkeisiin

johtopäätöksiin siitä, että on välttämätöntä taistella välittömästi sosialismin puolesta, sosialistisen vallankumouksen puolesta.

Siitä lähtien, kun Lenin heti ensimmäisessä, vallankumouksellisella Venäjällä pitämässä puheessaan esitti sosialistisen vallankumouksen tunnuksen, se — tuo tunnus — tuli puolueemme ohjelmatunnukseksi. Lenin sanoi sen sanan, lausui ilmi sen ajatuksen, joihin meitä, bolševikkeja, kaikkia etumaisia työläisiä, olivat jo johtaneet vallankumoukselliset tapahtumat.

Panssariautosta moneen kertaan toistetut lyhyet puheet, joissa kehoitettiin sosialistiseen vallankumoukseen, valaisivat häikäisevän kirkkaalla valolla puolueemme perusteitä. Erittäin hyvin muistamme tuon hetken me, tämän vallankumouksen alussa Leninille järjestetyn tavallisuudesta poikkeavan, jotenkin ennustuksellisen vastaanoton osanottajat. Se antoi meille heti innostusta, me tunsimme tavattoman suurta vallankumouksellista tarmoa ja uskoa. Antaumuksellisen vallankumoukselliset Leningradin työläiset ottivat johtajan taistelukehotukset vastaan yhtä suurella ilolla...

Mutta niiden — kehotusten — oli vielä muotouduttava selviksi, konkreettisiksi. Sosialistisen vallankumouksen tunnus tarvitsi vielä niiden teiden viitoittamista, joita työtätekevien etujoukon — proletariaatin oli lähdeävä kulkemaan. Lenin ei siinäkään pannut odottamaan.

Jo muutaman päivän kuluttua „Pravdassa” ilmestyivät tunnetut, murtumattomasta aatteellisesta aineesta valetut teesit tunnuslauseineen, jotka tulivat kaikkien maiden työtätekeville kaikkein kalliimmiksi ja läheisimmiksi: „Kaikki valta työväen edustajain Neuvostoille!”. „Ei parlamentaarinen tasavalta, — palaaminen siihen T. E. N:sta olisi askel taaksepäin, — vaan työläisten, maatyöläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostojen tasavalta koko maassa, alhaalta ylös asti”, — niin toveri Lenin käänsi Venäjän vallankumouksen kielelle sosialistisen vallankumouksen tunnuksen. Eikä siinä kaikki. Siten oli löydetty avain vallankumouksen toteuttamiseksi, ruumiillistuttamiseksi elämässä. Sosialistisen vallankumouksen tunnus tuli ymmärrettäväksi, läheiseksi vaatimukseksi mitä laajimmille työläisten ja työtätekevien joukoille. Taistelun päämäärä oli heti ikäänkuin vapautunut sitä peittäneestä verhosta.

Ei voida sanoa, etteikö puolueessa olisi ollut epäröintiä hyväksyttäessä teesejä taistelusta Neuvostojen vallan puolesta. Epäröintiä, vaikkakaan ei pitkäaikaista, eräällä osalla tovereita oli. Eikä turhaan Lenin yhdessä „valta Neuvostoille” tunnuksen kanssa, kaikkien menševististen mätien traditioiden ihailijain kauhuksi julistanut kehotusta: heittäkäämme yltämme sosialidemokratian likainen paita.

Leninin kehoitus nousta kapinaan sosialidemokratismia vastaan ei antanut iskua ainoastaan menševikeille, jotka märehivät sosialidemokratismiin pahimpia traditioita, vaan myös niille meidän tovereillemme, jotka eivät heti käsittäneet perusteellisten muutosten väistämättömyyttä historiallisessa tilanteessa. Lenin ehdotti jo silloin puolueen nimityksen muuttamista kommunistiseksi, jotta sosialidemokratian maanpuolustusasenteen ja luokkasovinnon häpäisemä nimitys jäisi porvariston hännässä laahustavien sosiaalipetturien rajattomaan käyttöön. Tätä nimen muutosta puolue ei tehnyt heti, mutta suurin piirtein koko puolue otti nopeasti Iljitsin viitoittaman asenteen.

Eraiden, jopa huomattavien tovereiden horjuminen ei ollut luonteenomaista koko puolueelle. Ennen Leninin tuloa puolueessa kehityksessä olleet erimielisyydet menettivät nyt myös voimansa. Perspektiivi, jonka toveri Lenin avasi sellaisella selvyydellä ja logiikalla, viitoitti vallankumouksellisille bolševikeille taistelutiet, jotka oli valmistanut puolueen menneisyys. Siksi vain herrat Bazarovit — Avilovit, jotka vallankumouksen ensi päivinä yrittivät, nähtävästi vanhan tavan mukaan, esittää itseään bolševikkeina, loittonivat lopullisesti toveri Leninin Huhtikuun teeseistä ja siitä lähtien jäivät loppuun asti vihamielisiksi puolueellemme.

Hyväksyen Leninin Huhtikuun teesit Neuvostoista puolue päätti ennakkolta suunnastaan. Siten puolue alkoi valmistella porvarillisen järjestelmän aseellista kukistamista. Mutta tämä valmistelu ei lainkaan supistunut pelkkään taisteluvoimien kokoamiseen ja niiden järjestelytekniikkaan. Päinvastoin, Leninin selityksen mukaan, sillä hetkellä puolueen tehtävistä eivät lainkaan olleet ensimmäisellä paikalla taisteluvalmennus eivätkä taisteluasiintymiset.

Viitoittaen selvästi tien kapinaan Huhtikuun teesit samalla asettivat sinä aikana puolueen tehtäväksi aatteellis-selvittävän työn, propagandan ja agitaation suorittamisen laajojen työväenjoukkojen keskuudessa. Saattoi näyttää, että ne ulkomuodoltaan vaatimattomat, vähän huomiota herättävät tehtävät, jotka Lenin muotoili teeseissään, eivät lainkaan vastanneet hahmoteltua peruspäämäärää. Niissä ei sanottu mitään viivyttämättömästä kapinasta, vaan päinvastoin, ikäänkuin välittämättä myrskyisesti kehittyvästä alkuvoimaisesta vallankumouksesta, juurrutettiin meihin vallankumouksellisten proletaarien yksinkertaisia, aivan tavallisia velvollisuuksia sillä hetkellä. Toveri Leninin teeseissä sanottiin:

Vain pikkuporvarillisten luokkasovintopuolueiden taktiikan „...kärsivällinen, järjestelmällinen, peräänantamaton, erikoisesti joukkojen käytännöllisiin tarpeisiin mukautuva virheiden *selittäminen*” on meidän tehtävämme tällä hetkellä.

Niin kauan kun olemme vähemmistönä,— puhui toveri Lenin,— on puolueen tehtävänä suorittaa kärsivällistä propagandaa joukoissa, selittäen virheitä menševistis-eserräläisten neuvostojen käyttäytymisessä ja propagoida samanaikaisesti joukoissa välttämättömyyttä valtiovallan siirtymisestä työväen edustajain Neuvostoille. Älä antaudu vallankumousmiehen luonnollisen tunteen valtaan, vaan pidä ohjeena sitä, mikä johduttaa vallankumouksellisen tilanteen huolellisesta marxilaisesta arvioinnista,— sellainen oli Iljitšin Huhtikuun teesien henki.

Vallankumouksellinen tunne synnytti pyrkimyksen viivyttelemättömiin esiintymisiin ja välittömään, avoimeen taisteluun vihollisia vastaan. Mutta vallankumousmies Leninin marxilainen tietoisuus osoitti silloin puolueen työskentelyn toisenlaisen metodin. Ja muistan, että huhtikuun päivinä toveri Lenin erikokoisesti korosti sellaisen politiikan vaarallisuutta ja turmiollisuutta, joka poikkeaa „hiukan” enemmän vasemmalle kuin tarvitaan, poikkeaa „hiukan” ulkopuolelle selitys- ja arvostelutyöstä joukkojen keskuudessa välittömiin vallankumouksellisiin esiintymisiin. Lenin vaati ja sai aikaan, että useiksi kuukausiksi (sellaisiksi kuukausiksi, jotka vallankumouksen historiassa vastaavat vuosikymmeniä!) puolue keskitti kaikki voimansa valtavan ja erittäin menestyksellisen agitaatiotyön kehittämiseen joukkojen keskuudessa selittäen imperialistisen sodan luokkapäämääriä, porvariston politiikan taantumuksellista olemusta ja työläisten suhteen osuudeltaan petturimaisen menševikkien ja eserrien luokkasovintotaktiikan sisältöä. Samalla puolue esitti myönteisen toimintaohjelmansa. Puolueella olivat selvät käytännölliset tehtävät. Silloin se asetti välittömäksi päämääräksi enemmistön valtaamisen Neuvostoissa.

Nyt me näemme, millaisen erinomaisen opetuksen puolueemme sai toveri Leninin johdolla Helmikuun vallankumouksen ensi kuukausina. Mikä on tämä Leninin opetus puolueellemme? Marxilaisuuden loistava soveltaminen politiikkaan.

Sillä vallankumouskaudella puolueemme ensi kertaa historiassa, ensimmäisenä koko maailmassa, asetti välittömäksi tehtäväkseen taistelun sosialismin puolesta. Ei koskaan eikä missään maassa mikään puolue ollut ennen sitä asettanut niin käytännöllisesti kysymystä sosialistisesta vallankumouksesta kuin sen asetti Helmikuun vallankumouksen ensimmäisinä viikkoina meidän puolueemme toveri Leninin johdolla.

Kun Marx ja Engels kirjoittivat „Kommunistisessa manifestissa” kommunismin punaisesta „aaveesta”, joka „kummittelee Euroopassa”, niin se oli vielä pikemminkin kysymyksen teoreettinen asettaminen sosialistisesta vallankumouksesta. Ei edes silloin, kun puolueemme imperialistisen sodan alussa muotoili Leninin sanoin tehtävät imperialistisen sodan muuttamisesta

orjuutettujen luokkien ja kansojen kansalaissodaksi sortajia vastaan,— ei edes sillä hetkellä puolue vielä asettanut tehtävää taistella välittömästi sosialismin puolesta. On tietenkin totta, että se tehtävä läheni. Totta on myös se, että se oli jo hahmoteltu imperialismien kauden kaikkien kommunististen puolueiden perustehtävänä. Mutta vasta vallankumouksen alettua Venäjällä 1917 toveri Leninin erinomaisissa Huhtikuun teeseissä oli sosialistinen vallankumous asetettu käytännöllisesti välittömäksi tehtäväksi, lähimmäksi päämääräksi. Näissä teeseissä heijastui jo historiallisesta maaperästä kasvava sosialistinen vallankumous Neuvostovaltion lihan, veren ja muotojen hahmossa.

Lenin esiintyi sinä kautena historiallisella areenalla nerokkaana vallankumouksellisena marxilaisena, joka osasi teoreettisesti antaa täysin oikean merkityksen historialliselle tilanteelle, ymmärsi aikakauden historiallisten tapahtumien perussuunnan, teki vallankumouksellisen marxilaisuuden parhaimpana seuraajana marxilaisesti johtopäätökset yhteiskunnan ja ennen kaikkea työväenluokan kehityksen aikaisemmasta historiasta. Aikakautensa yhteiskunnallisen kehityksen tiet tajunneena marxilaisena, proletariaatin ideologina, jonka proletariaatin eduista on etumaisen ajattelijan lähdeittävä tällaisena kautena, Vladimir Iljitš arvioi vallankumouksen tehtävät ja velvollisuutensa. Mutta samalla hänessä olivat yhdistyneenä vallankumousmiehen nerokas vaisto, vallankumousmiehen, joka antaa kaikki voimansa, kaikki kykynsä, kaiken tahtonsa, koko älynsä, koko elämänsä luokkansa tehtävien toteuttamiseen. Käyttäen marxilaista teoriaa Lenin määritteli Helmikuun vallankumouksen alussa Venäjän työväenluokan taistelutehtävät ja proletariaatin johtajana ryhtyi toteuttamaan luokkansa tiedostettuja tehtäviä. Ja me näimme, millaisella tavattomalla tahdikkuudella, lujamielisyydellä ja varovaisuudella Lenin tarvittavina hetkinä (esimerkiksi Helmikuun vallankumouksen ensimmäisinä kuukausina) valmisteli asetetun tehtävän toteuttamista. Niin voi toimia, niin voi johtaa taistelua vain sellainen poikkeuksellinen henkilö, vain sellainen ihmeellinen johtaja, joka ei ainoastaan käsitä selvästi taistelun päämääriä ja tehtäviä, vaan näkee myös selvästi tiet voittoon; jolle ovat vieraita sellaisten henkilöiden horjunta ja epäröinti, jotka eivät ole ajatelleet loppuun asti, eivät ole tajunneet vallankumouksen historiallisia perustehtäviä kokonaisuudessaan, ja jolle samalla on vierasta alistuminen omansa tai vieraan tunteen valtaan, vierasta kaikenlainen antautuminen alkuvoimaisten vallankumousmielialojen valtaan. Helmikuun vallankumouksen aikana Lenin esiintyy erittäin kirkkaasti kaikkien työläisten silmissä marxilaisena ajattelijana, joka pitää ohjeenaan sosialistisen vallankumouksen historiallisesti kypsyyden tehtävien tietoista tuntemista ja jota ohjaa horjumaton

tahto viedä nykyaikaisen yhteiskunnan etumainen luokka — proletariaatti voittoon.

On tunnettava puolueemme tämä kausi ja toveri Leninin kirjallisuusperintö sen käsittämiseksi, miten suuri on tieteellisen sosialismin oppiin — marxilaisuuteen sisältyvä voima. Lenin antoi ennennäkemättömän esimerkin, jota on vaikea edes kuvitella toistuvaksi tulevassa historiassa, — esimerkin proletariaatin johtamien työtätekevien taistelun välittömästä valmisteleemisestä ja tietoisesta johtamisesta, proletariaatin, joka oli alkanut toteuttaa historiallista tehtäväänsä ihmiskunnan vapauttamiseksi luokkasorrosta, kapitalistisesta orjuudesta.

Opetus, jonka Lenin antoi puolueellemme Helmikuun vallankumouksen kaudella, on eräs lujimpia kiviä, joista on muurattu puolueemme perusta. Puolue kävi näinä vallankumoustaistelun ja marxilaisen poliittisen johdon tavattoman rikkaan koulun. Se turvasi valtavissa suhteissa puolueen voimien edelleen kehittämisen ja jopa Venäjän työväenluokan Lokakuun voitonkin.

